

tationem hujusmodi potest etiam Abbatii, aut alicui Monacho committere, qui vel immediate ad Episcopum, vel mediate per Periodeutam ad eundem Episcopum de statu Monachorum, Monialium, & Monasteriorum referat. Quocirca suas patentes Litteras Periodeuta saepe consulat, ut intra suos se limites contineat, & deprehendat, ad quæ munia ipsius auctoritas extendatur. Visitet porro regionem suam mense Novembri, vel alio tempore commodiori; & ante initium jejunii Nativitatis Domini mittat ad Episcopum Informationes, quas de Parochis, Clero, & Populo suæ regionis ceperit. Ante Dominicam autem ingressus Jejunii Quadragesimalis ipse Periodeuta adeat Episcopum, ut cuncta ei referat, ejusque mandata excipiat; Quumque redierit, moneat subditos sibi Parochos, de quibus jusserrit Episcopus, & omnia diligenter exequatur. In obeunda Visitatione caveat, ne quid prorsus accipiat, aut extorqueat, praeter victualia pro sua, & alterius domestici persona, ac duobus equis; alioquin gravissime ab Episcopo puniatur. Quid vero a Periodeuta, vel aliis deputatis, quærendum sit in Visitatione, infra dicemus.

C A P U T I V.

De Episcopis Metropolitanis, & Primitibus.

I. **E**piscopi, quos posuit Spiritus Sanctus regere Ecclesiam Dei, Apostolorum sunt successores, Presbyterorum Patres, creditæque sibi Ecclesiæ Pastores. Proprium igitur illorum munus est Ecclesiæ regimen, & potestas tum Ordinandi Ministros, tuni Baptizatos confirmandi. Quamobrem in Romano Pontificali officia Episcopi hæc enumerantur. *Episcopum oportet judicare, interpretari, consecrare, Ordinare, offerre, baptizare & confirmare.* Et in nostro Pontificali Syriaco. *Tu, Domine, mitte super hunc servum tuum Spiritum tuum Sanctum, & Principalem, ut pascat, & visitet Ecclesiam sibi creditam, ordinetque in ea Sacerdotes,*

dotes, constituantque Diaconos, & consecret Altaria, & Ecclesiastis, & benedieat domos, & faciat invocationes efficaces, & sanet, & judicet, & gubernet, & liberet, & solvat, & liget, & exuat, & induat, & figat & segreget cum omni potestate, quam Apostolis tuis dedisti. Et paucis interjectis. Et Sacerdotio fungatur, offeratque tibi oblationes mundas: omnibus eum virtutibus exorna: omnem Sancti Spiritus operationem in eum emitte: adveniat super eum virtus Evangelii, ut per manus impositionem Daemonia ejiciat, sanitatem Infirmis largiat, & signa atque prodigia in Populo tuo ad sancti Nomini sui gloriam faciat. Ubi nonnulla recensentur, quæ propria Episcoporum sunt, nimirum, potestas ordinandi Sacerdotes, & Diaconos: conferendi Sacramentum Chrismatis: consecrandi Sancta Olea: dedicandi Ecclesiastis, & Altaria: ligandi, & solvendi & gubernandi Clerum, & Populum. Quædam sunt Episcopis, & Presbyteris communia, ut, prædicare, & interpretari Verbum Dei, baptizare, offerre, & benedicere. Sed hæc ita Presbyteris tribuuntur, ut potiore jure ad Episcopos spectent, nec ea exerceri a Presbyteris possint sine Episcoporum permisso; non enim solum sunt Episcopi Presbyteris superiores, sed etiam jurisdictionem in illos habent, tamquam Superiores in Subditos. Quamobrem tam Populo, & Clero, quam Præsbyteris præcipit Sanctus Ignatius (*epist. ad Smyrnenses*) noster Antiochenus Episcopus & Martyr. *Omnes Episcopum sequimini, ut Christus Patrem & Presbyterorum Collegium ut Apostolos.* *Sine Episcopo nemo quidquam facias corum, quæ ad Ecclesiam spectant.* Et honora Deum, ut omnium auctorem & Dominum; Episcopum vero ut Principem Sacerdotum imaginem Dei referentem; Dei inquam propter Principatum, Christi vero propter Sacerdotium.

2. Quæ quum ita sint, agnoscant Episcopi dignitatem suam, neve illam dictis, vel factis deturpent: oportet enim Episcopos esse (*i. Timotb. 3.*) irreprehensibiles, sobrios, castos, domui sua bene præpositos. Vitia ergo fugiant, virtutes

tutes amplectantur, & in vestitu, & cultu, & omnibus actionibus suis honestatem praeseruant, sicut decet Ministros Mysteriorum Dei. Mores vero suos omnes (*Trident. Sess. 25. cap. 1.*) ita componant, ut Reliqui ab eis frugalitatis, modestiae, continentiae, ac, quae nos tantopere commendat Deo, sanctae humilitatis exempla petere possint. Ipsi enim sunt (*Mat. 1b. 5. 13.*) Sal Terræ, quo subditi omnes condiri debent: ipsi lux Mundi, quam Dominus super Candelabrum posuit, ut laeget omnibus qui in domo sunt. Quapropter exemplo Sanctorum Patrum nostrorum non solum jubentur Episcopi, ut modesta supellestili, & Mensa, ac vietu frugali contenti sint. Verum etiam in reliquo vitæ genere, ac domi, & extra dominum caveant, ne quid appareat, quod a sancto hoc Instituto sit alienum, quodque non simplicitatem Apostolicam, Dei zelum, ac vanitatum contemtum praeserferat. Monentur autem, ut ante omnia quilibet Episcopus (*Trident. Sess. 2.*) in Mensa tam domi, quam quum invitatus fuerit, servet sobrietatem, moderationemque Ciborum; deinde, quum in eo loco saepe otiosi sermones oriri soleant, ut in ipsorum Episcoporum Mensis Divinarum Scripturarum lectio admisceatur. Familiares vero suos unusquisque instruat & erudiat, ne sint rixosi, vinosi, impudici, cupidi, elati, blasphemi, & voluptatum amatores. Omnino autem (*Sess. 25. cap. 1.*) Episcopis interdictur, ne ex redditibus Ecclesiæ consanguineos, Familiaresve suos augere studeant, quum & (*Apost. Can. 39. 75. Antioch. can. 25.*) Apostolorum, & Patrum Canones prohibeant ne res Ecclesiasticas, quae Dei sunt, Consanguineis donent; sed si pauperes sint, iis ut Pauperibus distribuant; eas autem non distrahant, nec dissipent illorum causa, imo quam maxime possumus eos monemus, ut omnem humanum erga Fratres, Nepotes, Propinquosque carnis affectum, unde multorum malorum in Ecclesiam seminarium extat, penitus depontant. Sint potius Pauperum Patres, Pupillos, & Viduas forent: Presbyteros, & Clericos honorent, ut & ipsi honorentur:

rentur: Cum Laicis neque nimiam familiaritatem habeant, neque affectatam severitatem exhibeant; sic tamen, ut nunquam sui status obliti, Pontificiam dignitatem indecenti quadam demissione dehonestent, Principibus Viris aut loco cedentes, aut indigne illis personaliter servientes; Canonibus (*Trid. Sess. 25. cap. 17.*) enim statutum est, ut Episcopi tam in Ecclesia, quam foris suum gradum, & ordinem præ oculis habentes, ubique se Patres & Pastores esse meminerint; reliquis vero tam Principibus, quam cæteris omnibus præcipitur, ut eos paterno honore, ac debita reverentia prosequantur. Super omnia non sint litigiosi (*1. Timoth. 3.*) non percussores, non dent locum iræ, sed in bono vincant malum; servum enim (*2. Timot. 2.*) Domini non oportet litigare, sed mansuetum esse ad omnes, docibilem, patientem, cum modestia corripientem eos, qui resistunt veritati. Attendant autem (*1. Timot. 3. 13.*) lectioni, exhortationi, & doctrinæ; Episcopis enim incumbit onus prædicandi (*Trid. Sess. 3. cap. 2.*) per se ipsos Dei verbum, & Diæcesim sibi creditam identidem (*Trid. Sess. 24. cap. 3.*) perlustrandi, a qua proinde abesse nequeunt, sed ibi residere (*Trid. Sess. 6. cap. 1. Sess. 23. cap. 1.*) tenentur, nisi quum Christiana charitas, urgens necessitas, debita obedientia, ac evidens Ecclesiæ, vel Reipublicæ utilitas aliquem nonnunquam abesse postulent & exigant. Cætera vero, quæ de Divinis Officiis in Choro peragendis, deque Sacramentorum administratione, vita, & honestate Clericorum, ac Parochis, aliisque curam animarum habentibus dicta sunt, sibi dicta esse Episcopi intelligent.

3 Quum in more positum sit, ut ad Episcopatus gradum nonnulli ex Ordine Monastico assumantur, alii vero e Sæcularibus Presbyteris Episcopi fiant: quia tamen in ipsa Episcoporum Ordinatione ii, qui Monachi non fuerant, per solennem Cuculli Monastici impositionem vitam Religiosam profissentur, adeoque una omnium est in Episcopatu conditio; ideo Canonem a Josepho (*Synod. Josephi Rissi Patriarchæ die 3. Novemb.*

Novemb. an. 1596. can. 3. apud Dandinum pag. 129.) Patriarcha nostro olim statutum renovantes; præcipimus, ut Episcopi omnes eadem habitus Episcopalis forma tam in Ecclesia, quam extra Ecclesiam utantur, sive ii Populorum curam sint habituri, sive Monasteriis regendis præponendi, sive in Patriarchalis Ecclesiæ Suffraganeos assumendi. Meminerint autem illius, quam Patres (*Concil. Nicæn* 11. can. 16.) nostri scriptam reliquerunt, admonitionis. Quod non oporteat Episcopos vestimentis pretiosis uti; *omnis enim jactantia, & ornatura corporalis aliena est a sacrato Ordine.* Eos ergo Episcopos, vel Clericos, qui se fulgidis, & claris vestibus ornant, emendari oportet. Si verò inventi fuerint deridentes eos, qui vilibus, & religiosis vestimentis amicti sunt, per epitimum corrigantur. Priscis enim temporibus omnis Sacratus Vir cum mediocri, ac vili ueste conversabatur. Omne quippe, quod non propter necessitatem suam, sed propter venustatem accipitur, elationis habet calumniam; quemadmodum Magnus ait Basilius, sed neque ex fericis texturis uestem quis variatam inducat, neque apponebat variorum colorum ornamenta in summitatibus vestimentorum: Audierant enim ex Deisona lingua (*Matth. 11.*) quia qui mollibus vestiuntur, in domibus Regum sunt.

4. Etsi ratione Ordinis omnes Episcopi sint æquales, at ratione jurisdictionis nonnulli sunt aliis superiores. Primum autem in ea Prælatorum subordinatione locum tenet Romanus Pontifex, utpote Christi Domini ac Dei nostri in Terris Vicarius, & Petri Apostolorum Principis in potestate super universam Ecclesiam, ejusque Prælatos successor. Alterum locum tenent Patriarchæ; Tertium Primates, seu Catholici, qui & Exarchi; Quartum Metropolitani, sive Archiepiscopi: Ultimum Episcopi simpliciter dicti. Nam Ecclesiæ a se institutæ Apostolos Christus Dominus, & Apostolis Petrum præfecit; Episcopi autem in locum Apostolorum succedentes, distributis per Orbem terrarum Ecclesiis præsunt, iisque omnibus præst, qui Petro in Romana Cathedra succedit. Ut au-

tem

tem unus alteri Episcopus subesset, ex eo factum est, quia et si ab ipsis Ecclesiæ incunabulis, quum exiguis esset Credentium numerus, pauci Episcopi reperirentur, iis tamen semper aliquis major Episcopus superpositus fuit, quemadmodum Apostoli præerant illis Episcopis, quos ipsi in diversis Urbisbus consecraverant.

5. Ecclesiasticarum Diæceseon in Episcopales, Metropolitanas, Primatales, & Patriarchicas divisio, et si non quoad nomen, certe quoad rem, ac potestatem, ipsa Apostolorum tempora attingit, & ad Sanctum Petrum Apostolorum Principem non immerito refertur. Nam Apostolicis temporibus Romanii Imperii, quod Europam, Africam, & Asiam obtinebat, tres primariae Urbes erant, Roma, scilicet, totius Mundi Caput & Regina; Alexandria Aegypti, & Africæ Metropolis; & Antiochia totius Orientis, & Asiæ Mater; Idcirco Beatusissimus Petrus, cui Ecclesiæ Universæ regimen a Domino commissum fuerat, Romam sibi iedem elegit; reliquis duabus Civitatibus Alexandriæ, nimirum, & Antiochiae, Episcopos præfecit, qui tamquam ipsius Vicarii, & Administri, vastissimas illas Diæceses regerent. Horum autem Præsulum commune ab initio Episcopi, seu Principis Sacerdotum nomen fuit; re tamen ipsa, potestate, atque jurisdictione id unusquisque erat; quod subsequitis temporibus excogitata nomina clarius significarunt, Patriarchæ scilicet, Primatis, & Metropolitanæ; Nam qui Episcopos sibi subjectos habebat, Metropolitanus: Qui Episcopos, & Metropolitanos, Primas: Qui demum Primates, Metropolitanos, & Episcopos, Patriarcha sequiorj ævo dictus est.

6 Quod autem in ipsis fere Ecclesiæ incunabulis facta fuerit Ecclesiasticæ jurisdictionis divisio in tres Patriarchales Ecclesiæ, & in alias Primatales, & Metropolitanas ab illis dependentes, planum faciunt Patres Nicæni in celeberrimo illo (*Nicen. can. 6.*) Canone, quo Sedium singularum privilegia confirmant; quum enim Alexandrino Patriarchæ jus faum, juxta

juxta formam Romani Patriarchatus , qui totum complectebatur Occidentem , his verbis tribuissent : *Antiqua consuetudo servetur per Agyptum , Lybiam , & Pentapolim , ita ut Alexandrinus Episcopus horum omnium habeat potestatem ; quia & Urbis Romæ Episcopo parilis mos est ; subiungunt de Patriarcha Antiocheno , deque aliis primariis Orientis Præsulibus : Similiter autem & apud Antiochiam , ceterasque Provincias , suis privilegia serventur Ecclesiæ . Illud autem generaliter clarum est , quod si quis præter Metropolitanam sententiam fuerit factus Episcopus , hunc Magna Synodus definiuit Episcopum esse non oportere . Ubi per Ceteras Provincias intelligunt Patres Nicæni præsertim tres Diæceses habentes Primatem , potestate in subjectas sibi Provincias gaudentem , nempe , Diæcesim Asiaticam sub Ephesino , Thracicam sub Heracleensi , & Ponticam sub Primate Cæsareensi ; Per Metropolitanum autem intelligunt quemlibet Archiepiscopum , sive in Patriarchica , sive in Primali Diæcesi positum , & potestate simili in subjectos Episcopos gaudentem .*

7. Quod vero tres antedictæ Patriarchales Ecclesiæ neque essent potestate pares , neque privilegia sua ab Urbium magnitudine , ac præstantia , sed ab ipso earum Fundatore Sancto Petro Apostolorum Coryphæo habeant , compertum est , tum ex eo quod Romaina Ecclesia , utpote propria ipsius Petri Sedes , plenitudinemque Apostolicæ potestatis ab eodem accipiens , in reliquas , tamquam in subjectas , debitam semper auctoritatem , & jurisdictionem exercuit ; tum quia si non a Petro Apostolo , sed ab Urbium splendore , ac maiestate esset petenda Patriarcharum potestas , sequeretur Hierosolymitanam Ecclesiam , in qua conversatus , passus , mortuus & sepultus est Salvator Noster , super omnes alias Primatu gaudere debere ; quæ tamen Patriarchali honore post reliquias ornata est ; vel omnia , Orientalium saltem Patriarcharum privilegia corruere nunc , & convelli debere , quum universus Oriens sub alienigenis Principibus gemit , & præter unam Urbem Byzantinam , reliquæ tres

tres Patriarchales ab antiqua dignitate exciderunt. At vero quum dirutis, excisisque Civitatibus maneat nunc, & perpetuo mansura sit in Antiocheno præsertim, & Alexandrino præsule Patriarchalis dignitas, planum sit, Orientales nostros Imperatoribus Constantinopolitanis contra jus fasque assentatos fuisse, dum Ecclesiæ Constantinopolitanæ privilegia (*Constantinopol. i. can. 3. alias. 5.*) non aliam ob causam tribuerunt, tamque cæteris Orientis Patriarchis præferendam censuerunt, quam quod esset nova Roma, & Imperatorum sedes; sic enim ajunt. (*Chalced. can. 28.*) *Sanctorum Patrum Decreta ubique sequentes, & Canonem, qui nuper leitus est, centum & quinquaginta Dei amantissimorum Episcoporum agnoscentes, cuncti quoque & nos decernimus ac statuimus de privilegiis Sanctissimæ Ecclesiæ Constantinopolis novæ Romæ. Etenim antiquæ Roma Throno, quod Urbs illa imperarit, jure Patres privilegia tribuerunt; & eadem consideratione moti centum quinquaginta Dei amantissimi Episcopi Sanctissimæ novæ Romæ Throno aquilia privilegia tribuerunt, recte judicantes, Urbem, que & Imperio, & Senatu honorata sit, & equalibus cum antiquissima Regina Roma privilegiis fruatur, etiam in rebus Ecclesiasticis, non secus ac illam extolli, ac magnifici secundam post illam existentem.* Canonem hunc improbavit Sanctissimus Romanus Pontifex Leo, ejusque successores, quod Nicenis Canonibus repugnaret, & antiqua Patriarcharum privilegia everteret; sed tandem Innocentius III. in Concilio Lateranensi (*Lateran. iv. ann. 1215. can. 15.*) Secundum locum post Romanam Ecclesiam Constantinopolitano, Tertium Alexandrino, Quartum Antiocheno, & quintum Hierosolymitano, servata cuilibet propria dignitate, concessit; Idque postea in Concilio Florentino (*Florent. ann. 1438. in decreto unionis.*) confirmatum fuit ab Eugenio IV. his verbis. *Renovantes insuper Ordinem traditum in Canonibus cæterorum Venerabilium Patriarcharum; ut Patriarcha CP. secundus sit post Sanctissimum Romanum Pontificem, tertius vero Alexandrinus, quartus autem*

L.VIII.P.III.

V

Antio-

8. Quis fuerit Patriarchatus Nostri Antiocheni status, & quæ sub ipso Primatales, Metropolitanæ, & Episcopales Se- des claruerint, molesto plane animo exponendum suscipimus, qui talem tantamque Ecclesiam a summo felicitatis culmine, nostris exigentibus peccatis, ad miserrimam vastitatem deve- nisse dolentes cernimus. Quia tamen in infinita Dei boni- tate confidimus, fore ut aliquando (*Psal. 131*) propter Da- vid servum suum non avertat faciem Christi sui, id est pro- pter Sanctum Petrum Antiochenæ hujus Ecclesiae fundatorem, Ovibus Christi Domini sanguine redemptis reconciliatus, il- las schismate compresso, dissipatisque Infidelitatis tenebris, ad unum Ovile, & ad unum Pastorem adducat, pristinam- que iisdem amplitudinem, ac decorum restituat; idcirco Pro- vincias, Urbesque Throno Patriarchali olim subjectas enu- meramus; Ac primus de Primatibus dicemus, deinde de Metropolitanis, & Episcopis.

I. Quum ab initio, ut supra dictum est, Antiocheni Pa- triarchæ potestas totam Asiam, & Orientem complexa sit, quatuor sub illo Primates fuere, duo, videlicet, in Asia, & Ponto, & duo in Oriente proprie dicto. Asiae Primalis sedes Ephesi fuit, Ponti autem in Cæsarea Capadociæ. Sub istis Metropolitanæ Sebasæ in Armenia, Antiochiæ in Pisidia, Sidæ in Pamphilia, Miræ in Lycia, Hierapolis in Phrygia, Sardorum in Lydia, Aphrodisiadis in Caria, & Iconii in Lycaonia. Sed postquam a Constantino Imperatore in Ur- bem Byzantium Sedes Imperii translata est, ejus Urbis Epis- copo, tam antedictæ duæ Primalis Ponti, & Asiae, quam Thracica Diæcesis, aliæque etiam ad Romanam sedem spe- cantes Ecclesiae per Imperatorum potentiam, Byzantinorum Episcoporum ambitionem, & Orientalium Antistitutum assenta- tionem adiectæ fuere.

II. Duo alii in Oriente Primates, seu Catholici, sub Patriar-

Patriarcha Antiocheno diutius mansere, nimirum, *Perfidis* (*Afseman. Biblio. Orient. Tom. 3. par. 2. pag. 616.*) *Metropolitæ*, qui Christianos extra Romani Imperii fines constitutos in toto Persarum Regno, & magna India versantes regebat; & *Selencic Archiepiscopus*, qui *Affyrijs*, *Chaldæis*, & *Arabibus* Christianis sub Persarum item Regno positis prærat. Horum institutio Nicæni Concilii tempora antecedit; Nam *Joannes Perfidis Episcopus*, qui apud *Gelasium Cyzicenum Ecclesias in tota Persia, & magna India* repræsentasse dicitur, eidem (*Concil. Labb. Tom. 1. pag. 227.*) Nicæno Concilio se subscriptisit: Simeon vero, qui anno Christi 330. sub *Sapore* Persarum Rege coronam Martyrii adeptus est, a Sozomeno (*Lib. 2. cap. 9.*) *Archiepiscopus Selencic, & Ctesiphontis* appellatur,

III. Circa ejusdem Concilii Nicæni tempora duo alii emer-
sere *Catholici*, seu *Primates*; *Armeniæ*, nimirum, & *Iberiæ*.
Quum enim, Constantino Imperatore, & Tiridate Armeno-
rum Rege, Sanctus Gregorius Armenos, Iberos vero Chri-
stiana Ancilla quadam, quam *Nunc Armeni* vocant (*Galani. in Conciliat. Eccles. Armeniæ cum Rom. pag. 12. 23. 45.*) ad
Christi fidem adduxissent, utrique genti Episcopus datus fuit; Ar-
menis quidem ipse Gregorius Illuminator; Iberis vero Gre-
gorius alter ejusdem Nepos. Horum Successores *Catholici* ap-
pellati. Et qberi (*S. Antonin. 3. par. biss. tit. iq. cap. 8. Vincen-
t. Bellovacen. Specul. biss. lib. 30. cap. 93. Rafael Volan-
zerran. lib. 2. de factis Syriæ. Thomas a Jesu de conversione gen-
tium. lib. 7. cap. 21. pag. 408.*) quidem, qui Albani, Geor-
giani, Colchi, & Mengrellenses dicuntur, usque ad Mauri-
cii tempora Armenis fide, & ritu conjuncti fuere; postea
Græcis adhæserunt; quorum Antiocheno Patriarchæ Metro-
politanus, seu Primas Iberiæ subiectus fuit, & ab ipso Or-
dinationem accipiebat, usque ad annum fere 1053., quo Pe-
trus Patriarcha indulxit, ut a suis Episcopis consecraretur;
quemadmodum Theodorus Balsamon (*In Can. 11. Constan-
tinopol.*)

sinopol.) testatur. Iberia autem Episcopum honoravit Antiochenæ Synodi dispositio; dicitur enim, quod tempore Sanctissimi Patriarchæ magni Antiochiae Domini Petri fuit Synodica Ordinatio, qua statutum est, liberam esse, ac Principalem, & autocephalam Ecclesiam Iberia, quæ eo tempore Patriarchæ Antiocheno suberat. Armeni verò, postquam a fide Catholica post sacri Concilii Chalcedonensis tempora defecerunt, Catholicum suum non modo ad Patriarchalem dignitatem evexere, sed etiam in Schisma divisi, alterum in Armenia Majori, ubi antiquus ille Catholicus solebat residere, alterum in Cilicia sibi crearunt Patriarcham, de quo consulendus (*Galan. hist. Armen. tom. I.*) Galanus qui ejus gentis historiam diligenter est persequutus.

IV. Quod Armeni ab Ecclesia Catholica avulsi fecerunt, idem præstitere Primates illi duo, Persidis nimirum, & Seleuciæ. Quum enim (*Affeman. Tom. 3. Bibliot. Orient. par. 2. pag. 617.*) Babæus Seleuciæ Thronum anno Christi 498. occupasset, quod Nestoriana hæresi laboraret, ab Antiocheni Patriarchæ obedientia deficiens, Patriarchalem dignitatem sibi & ipse vindicavit, & Persidis etiam Primatem eadem hæresi infectum suo subjicit imperio. Ante eum Christi annum Seleuciæ, & Persidis Primates sub Patriarchæ Antiocheni potestate vixerant, idque unum ab Antiocheno Patriarcha privilegium obtinuerant, ut a suis Suffraganeis ordinarentur, neve Ordinationis causa Antiochiam adire cum capitnis periculo congerentur; ut in Arabicis canonibus; qui Nicæni Concilii nomen præferunt, affirmatur. Post annum verò quingentesimum ex Primate Seleuciensi creatus Nestorianorum Patriarcha, ceteris Orientis, Persiæ, & Indiæ Ecclesiis in eamdem hæresim pertractis, in duos tandem anno 1580. divisus est ejusdem Sæcta Patriarchas, quorum alter antiquum Seleuciæ Primatem, alter Persidis Catholicum repræsentabat.

V. Nec tantum Primates Seleuciæ, Persidis, Armeniæ, & Iberiæ ab Antiochena Sede sunt avulsiæ, sed et ipsa Antiochena

chena fedes in plura frusta postmodum scissa est. Quum enim Severus Antiochiæ Patriarcha, quod duas in Christo Domino Naturas negaret, & sacrum Chalcedonense Concilium rejiceret, anno 518. exeunte, depositus fuisse, in ejusque locum Orthodoxus Antistes Paulus successisset, ab eo tempore usque in præsentem diem Syri Jacobitæ cæperunt suos habere in Mesopotamia, & Syria Patriarchias ab iis, qui Paulum antedictum exceperunt, diversos.

VI. Centum fere post annis alia in eodem Patriarchatu facta est inter Syros nostros Maronitas, & Melchitas divisio, quæ ad nostram durat ætatem; Nam qui Syriam, & Phæniciam sub uno eodemque Patriarcha constituti incolebant, in duas civiles sub Saracenici Imperii exordio factiones scissi sunt, quorum alii, qui Imperatori Constantinopolitano parebant, Syro vocabulo Melchitæ, idest, Regii, seu Imperiales, dicti fuere: Alii, qui Imperatoris jugo excusso, proprium sibi Ducem creantes, Phæniciam Maritimam, & Mediterraneam obtinuerunt, *Mardaitæ*, idest Rebelles, sunt appellati: Iстis postea *Maronitarum* nomen impositum, quod, Theophane communì utriusque gentis Patriarcha defuncto, Joannem e celebri Sancti Maronis ad Orontem fluvium posito Monasterio, Præfulem sibi crearunt, cujus tempore Marditarum nomen in Maronitas transiit. Id anno Christi 685. accidit: Memoratae autem illius factionis initia ad annum circiter Christi 622. qui primus Saracenici Imperii est, referenda sunt. Primi Maronitarum Duces (*Annales Maronitar. apud Stephanum Edenensem Patriarc. Vid. Asseman. Bibliot. Orient. To. 1. pag. 501.*) fuere Josephus & Chosroes, a quo Chosroene Regio est dicta, quam nunc Chesroanam appellamus. His successere Jobbus, & Elias, qui Heraclio Imperatori adversus Persas anno 628. in Syria pugnanti suppetias tulit. Eliam Josephus, & hunc Joannes exceptit, qui anno 675., & sequenti, profligatis Arabibus, totum Terrarum tractum ab Hierosolymis ad fines Antiochia occupavit, quemadmodum Græci Scriptores Theo-

Theophanes (*Theophanes ad ann. 8. Constantini Pogonati pag. 295.*
Cedrenus Tom. 1. pag.) ac Cedrenus narrant. Annis, ajan-,
 octavo, & nono Constantini, Mardaitæ Libanum ingressi, oc-
 cupaverunt quidquid e Mauro Monte usque ad Sacram urbem;
 & speculas etiam Libani obtinuere. Multi ad eos se concule-
 sunt, Captivi, atque Indigenæ, adeo ut exiguo tempore ad mul-
 ta excreverint millia. Hec Mariam Arabum Chalipham, &
 qui cum eo erant, terruerunt, ita quidem, ut cogitantes, Roma-
 num Imperium Divino præsidio defendi, legatos ad Constantinum
 pacis petendæ causa miserint. Is Pitzicadum ad Saracenos mit-
 sit, perque eum pacem cum eis componit; ac Tabulis consignat ea
 conditione, ut per annos triginta quotannis Saraceni Roma-
 nis penderent auri millia decem, servos centum, equos genero-
 sos quinquaginta. Atque ita a Saracenorum incursionibus pa-
 catum fuit Romanum Imperium, donec Constantinus Pogo-
 natus vixit. Quo defuncto, quum Justinianus ejusdem Filius
 anno 685, gubernacula Imperii suscepisset, Abdalmalechus Mer-
 vani filius, qui quartus a Moavia Arabibus præfuit, pacis in-
 itaurationem postulavit, modo Imperator Marditarum Copias
 e Libano alio transferret; Quod memorati (*Theophanes 300.*
302. 303. Cedren. Tom. 1. pag. 440.) Theophanes, ac Cedre-
 nus narrant. Primo Justiniani anno Abimeleucus ad eum Nun-
 cios mittit confirmandæ pacis causa, convenitque, ut Imperator
 agmen Marditarum in Libano, ejusque impressiones compesce-
 ret, eoque nomine Arabes Romanis penderent in singulos dies
 nummos mille, equum, & Serum. Imperator Paculum Magi-
 strianum ad Abimelechum mittit pacti confirmandi gratia id-
 que scriptio, & testibus est comprehensum. Proinde Impera-
 tor, misso Legato, duodecim millia Marditarum revocat. Quo
 quidem factio Romanam potentiam occidit. Quidquid enim ho-
 die Arabes tenent a Tripustia usque ad quartam Armeniam,
 id omne infirmum erat, Cultoribusque vacuum, ob incursionses
 Marditarum. Quibus repressis, ingentia damna Arabes Roma-
 no Imperio in hunc usque diem intulerunt. Tum vero recrudue-

re in-

re inter Mardaitas, & Melchitas odia, & quia amissio validissimi exercitus robore, coacti fuerant Saracenorum Imperio succumbere, ab Imperatore, & Melchitis secessionem, proprio etiam, utsupradictum est, adscito Patriarcha, fecere.

VII. Quæ igitur una fuerat, totique Orienti imperaverat Patriarchalis Antiochena sedes in quinque capita sæculo septimo scissa est; Nam unaquæque Christiana gens proprium sibi constituit Præfulem. Melchitæ, scilicet, Maronitæ, Nestoriani, & Armeni, quibus & seculo duodecimo sextus accessit Latinorum Patriarcha. Cum enim Latini, seu Franci Terram Sanctam, & Syriam obtinuissent, anno Christi 1100. primum sibi Latini ritus Patriarcham Beruardum a summo Romano Pontifice præficendum curarunt; Et quamvis centum sexaginta octo post annis e Syria excedere a Saracenis compulsi sunt, Titularem tamen Antiochiae Patriarcham ad hanc usque diem retinent.

VIII. Atque ista de Patriarcha ipso ejusque Primatibus. Nec felicior fuit Metropolitanorum illius sedis, Episcoporumque vicissitudo. Horum numerus inminutus fuit, quum nonnullæ Diæceses ab Antiochena sede avulsæ, vel in Patriarchales erectæ fuerint, vel sui juris privilegium obtinuerint; Autus est etiam, quum Imperatorum Edictis una Provincia in duas, vel plures divisa fuisset; Nonnullæ præterea Ecclesiae, quæ prius Episcopales erant, aliis Metropolitanis obnoxiae, in dignitatem Metropolitanarum proiectæ sunt, decretumque, ne aliis Metropolitanis subderentur, sed soli Patriarchæ Antiocheno; & quemadmodum ubique Metropoles, ita per se caput essent, etiamsi nullos sub se haberent Episcopos.

IX. Ab Antiocheno Throno avulsæ sunt Metropoles Cæsareæ in Palæstina, & Cypri. Nam Palæstina primum sub Antiochena Ecclesia fuit, ejusque Metropolis Cæsarea, sub qua Hierosolymorum Urbs Episcopalibus. Hæc verò in Concilio Nicæno (*Nicen. i. Can. 7.*) obtinuit honoris consequentiam, salva Metropoli Cæsareensi propria dignitate. Postea tamen Hierosolymitanus Episcopus non tantum honorem, sed etiam auctor

auctoritatem Patriarchalem obtinuit, tresque sibi subiectas Palæstinas jure Patriarchico administrare cæpit; ut legitur in Concilio (Act. 7.) Chalcedonensi, in quo decidentes Patres contentionem, quæ inter Maximum Patriarcham Antiochenum, & Juvenalem Hierosolymorum Episcopum orta erat, decrevere, ut Ecclesia Antiochena haberet duas Phænicias, & Arabiam: Ecclesia vero Hierosolymana tres Palæstinas, primam, nimirum, cuius Metropolis Cæsarea: Secundam, cuius Metropolis Scythopolis, & tertiam, cuius Metropolis Petra. Ecclesia autem Cypræ sub Antiochena sede semper fuit, ejusque Metropolita ab Antiocheno Patriarcha Ordinationem accipiebat, ut scribit (Epist. 18. cap. 2.) Sanctus Innocentius Papa I. ad Alexandrum Patriarcham. *Cyprius usseris olim Arianae impietatis potentia fatigatos non retulisse Nicænos Canones in ordinandis sibi Episcopis,* & usque adhuc habere præsumptum, ut suo arbitratu ordinent neminem consulentes. Quocirca persuademus eis, ut curent, juxta Canonum fidem, fidem Catholicam sapere, atque unum cum ceteris sentire Provinciis, ut appareat Sancti Spiritus gratia ipsos quoque, ut omnes Ecclesias, gubernari. At illi in Concilio Ephesino antiqua Ecclesiæ suæ privilegia, & vetustas consuetudines obtendentes, decretum (Ephesini Concilii decretum de Ecclesia Cypriorum) hoc obtinuerunt. Si non est vetus mos, quod Episcopus Antiochenus ordinet in Cypro, sicut libellis, & propriis vocibus docuerunt Religiosissimi Viri Reginus Cypri Metropolita Constantiensis, seu Palaminieensis, & Zenon Episcopus Curiensis, & Evagrius solensis, qui ad Synodum accesserunt, babebunt suum jus intalatum & inviolatum, qui Sanctis in Cypro Ecclesiis præsunt, secundum Canones Sanctorum Patrum, & veterem Consuetudinem, per se ipsos Ordinationes Religiosissimorum Episcoporum facientes. Id quod a Græcis Cypri Metropolitis observatur, secus nostris, qui autocephaliam sibi nunquam usurparunt.

X. Ut igitur Cæsaream omittamus, hæ Metropoles sub nostro Antiocheno Patriarchatu recensentur. 1. Tyri. 2. Tar-

si 3. Edessa. 4. Apameæ. 5. Hierapolis. 6. Bostræ. 7. Seleucia Isauriæ. 8. Damasci. 9. Cypri. Quibus duæ postea additæ fuere, Anazarbi, scilicet, & Amidæ, quarum prima a Tarso avulsa est, altera ab Edessa.

Ordo vero Sanctorum Sedium hic est.

Antiochia, Sedes Patriarchalis, Metropolis primæ Syriae, habet sub se non modo Asiam & Orientem usque ad Indiam, sed præterea, tamquam Metropolitana, subjectos Episcopatus octo.

Tyrus, Phœniciaæ Metropolis, habet sub se Episcopales Urbes tresdecim.

Tarsus, Ciliciæ primæ Metropolis, habet subjectos Episcopatus Septem.

Edessa, Mesopotamiaæ Metropolis, habet sub se Episcopatus duodecim.

Apamea, Syriae Secundæ Metropolis, habet sub se Episcopatus sex.

Hierapolis, seu Mabug, Metropolis Comagenæ, seu Syriae Euphratesiæ, habet sub se Episcopatus undecim.

Bostra, Arabiæ Metropolis, habet sub se Episcopatus decem & octo.

Seleucia, Isauriæ Metropolis, habet sub se Episcopatus viginti quatuor.

Damascus, Syriae Tertiæ, seu Phœniciaæ Libani Metropolis, habet sub se Episcopatus quatuordecim.

Cyprus Insula, Metropolis Constantina seu Constantia, quæ & Salaminia, habet sub se Episcopatus duodecim.

Anazarbus Ciliciæ secundæ Metropolis, habet sub se Episcopatus octo.

Amida, Mesopotamiaæ Metropolis, habet sub se Episcopatus decem.

XI. Metropoles, seu Archiepiscopatus autocephali, hoc
L.VIII.P.III. X. est

res erectæ Metropolis Episcopo honorem tantummodo Metropolitani dant, salvis semper antiquæ Metropolitaræ privilegiis. Pervenit ad Nos, quod quidam præter Ecclesiastica statuta facientes, convolarunt ad Potestates, & per Pragmatcam sacram in duo Provinciam unam diviserunt; ita ut ex hoc facto duo Metropolitani esse videantur in una Provincia. Statuit ergo Sancta Synodus de reliquo nibil ab Episcopis tale tentari, atioquin qui hoc adausus fuerit, amissione gradus proprii subjacebit. Quæcumque vero Civitates jam Literis Imperialibus Metropolitani nominis honore subnixaæ sunt, honore tantummodo perfruantur, & qui Ecclesiam ejus gubernat Episcopus; salvis scilicet veræ Metropoli privilegiis suis. Antiqua nitirum, Nicæni Concilii regula (*Nicæn. Can. 4.*) unum vult Metropolitam in quavis Provincia esse Episcopum. Firmitas eorum, quæ geruntur per unamquamque Provinciam, Metropolitane tribuatur Episcopo. Nudum itaque Metropolitæ nomen, & honorem, non potestatem accipit ille Episcopus, qui, erectus in Metropolim per Literas Imperiales Urbe, Metropolitanus dicitur, ejusque privilegia non alia sunt, quam ut titulo Metropolitani, seu Archiepiscopi gaudeat, & ut primum locum in Provincia Synodo habeat post Metropolitam ante quosvis Comprovinciales Episcopos, licet Consecrationis ætate seniores, ut demum possit a Patriarcha, non a Metropolitanus consecrari.

10. Sicut autem novus hujusmodi Metropolitanus iuribus antiquioris non præjudicat, sic neque privilegiis suis ea Metropolitana Ecclesia exuitur, quæ barbaricis incursionibus vastata sit, quemadmodum Patres (*Concil. Trullan. can. 37.*) præcipiunt: „Quoniam diversis temporibus barbaricæ incur-
„siones fuere, & ex eo plurimæ Civitates Infidelibus subju-
„gatae fuerunt, ut ideo non possit ejus Civitatis Præsul postquam
„ordinatus fuerit, suum Thronum apprehendere, & in eo
„Sacerdotali constitutione collocari, & sic pro ea, quæ in-
„valuit consuetudine, Ordinationes, & omnia quæ ad Epi-
„scopum

„ tet maxime quidem ab omnibus , qui sunt in Provin-
 „ cia , constitui ; si autem hoc sit difficile vel propter urgen-
 „ tem necessitatem , vel propter viæ longitudinem , tres omni-
 „ no eumdem in locum congregatos , absentibus quoque suf-
 „ fragium ferentibus , scriptisque assentientibus , tunc Ordin-
 „ nationem facere ; eorum autem , quæ fiunt , confirmationem
 „ in unaquaque Provincia a Metropolitano fieri . *Ejusdem*
 „ *Nicenæ Synodi Canon.* 6. Illud autem est omnino manife-
 „ stum , quod si quis absque Metropolitani sententia factus sit
 „ Episcopus , eum magna Synodus definivit non esse Episco-
 „ pum . Quod si quidem communi omnium electioni , quæ &
 „ rationi consentanea , & regula Ecclesiastica facta est , duo ,
 „ vel tres propter suam , qua delectantur contentionem , con-
 „ tradicant , vincant plurimum suffragia . *Antiochenæ Synodi*
 „ *Canon* 19. Episcopus ne ordinetur absque Synodo , & præ-
 „ sentia Metropolitani Provinciæ ; eo autem præsente , omni-
 „ no melius est omnes una cum eo adesse , qui sunt in Pro-
 „ vincia ejusdem muneris , officiique socii , & oportet per
 „ Epistolam Metropolitanum eos convocare ; & si omnes qui-
 „ dem accesserint , bene est , sin autem hoc fuerit difficile ,
 „ plures omnino adesse oportet , vel per Literas una cum illi-
 „ lis suffragium ferre , & sic cum plurimum præsentia , vel ele-
 „ ctione fieri constitutionem . Sin autem aliter , præter hæc ,
 „ quæ decreta sunt , fiat , non valeat ordinatio . Sin autem
 „ ex præfinito Canone facta fuerit constitutio , aliqui autem
 „ propter suum contentionis studium contradicant , vincat plu-
 „ rium suffragium . *Sardicensi Synodi Canon.* 6. *Osius Episco-
 „ pus dixit.* Si contigerit in una Provincia , in qua sunt plu-
 „ rimi Episcopi , unum Episcopum remanere , & ille per
 „ quanidam negligentiam nolit convenire , & Episcoporum
 „ Constitutioni assentiri : Congregata autem Populi multitu-
 „ do suadeat , & instet , ut fiat Constitutio Episcopi , qui ab
 „ eis quæritur , oportet illum prius , qui remansit , Episcopum
 „ admoneri per Literas Exarchi Provinciæ , dico autem Epi-
 „ scopi

Ius Reverendissimus Dominus Patriarcha omnibus sui Patriarchatus, & Nationis Metropolitis, & Episcopis praesit, in eosque Patriarchicam, Primatalem, & Metropolitanam jurisdictionem exerceat, Metropolitanis autem nil aliud supra Episcopos concedatur, nisi honoris titulus, & in confessibus primus locus; idcirco decernimus & statuimus, ut quæcumque de Metropolitanis supra allegata sunt, & infra producentur, ad solum Reverendissimum Dominum Patriarcham restricta sint, donec restituta Orienti pace sedes Primatales, & Metropolitanæ in suum pristinum splendorem, Deo favente, restituantur.

15. Ad Reverendissimum igitur Dominum Patriarcham solum jure praesenti spectat Metropolitanorum, & Episcoporum Electio, & Consecratio, requisito tamen consilio, & assensu Synodi Episcoporum, & Metropolitarum, non ad alios Episcopos, multoque minus ad Populum, aut cuiusvis Ordinis seculares potestates; ut docet Sacrosancta Tridentina (Sess. 23. cap. 4. & can. 7.) Synodus: *In Ordinatione Episcoporum, Sacerdotum, & ceterorum Ordinum nec Populi, nec cuiusvis Secularis Potestatis, & Magistratus consensum, sive vocacionem, sive autoritatem requiri, ut sine ea irrita sit Ordinatio.* Quia tamen æquum est, ut qui præponendus est omnibus, ab omnibus eligatur, ideo antiqua consuetudo apud nos in Oriente obtinuit, ut Reverendissimus Dominus Patriarcha Cleri Primatumque illius Civitatis, cuius futurus est Episcopus, desideria, ac voluntatem exquirat, & ex illis, quos ipsi postularerint, quem ipse cum assensu, & consilio Synodi voluerit, eligat, vel, illis rejectis, alios sibi magis idoneos proponi jubeat; vel saltem ab ipso Reverendissimo Domino Patriarcha, ac Synodo Episcoporum, & Metropolitarum designatam personam a Clero, & Populo ejus Diæcesis approbari curet, antequam illum ordinet sic enim in Pontificali legitur. (Pontifical. in ordinat. Episcopi & Metropolitan.) *Premissa exacta probatione & exquisito examine, tradent Eleto Diæcessani ejus suffrageum.*

,, tribus tamen omnimodis in id ipsum convenientibus, & aliis
 ,,, per literas consentientibus, tunc consecratio fiat. Firmi-
 ,,, tas autem eorum, quæ geruntur per unamquamque Provin-
 ,,, ciam, Metropolitano tribuatur Antistiti.

16. Si in quibuslibet Ecclesiæ gradibus providenter. (*Trid. sess. 24. Cap. 1. de Reform.*) scienterque curandum est, ut in domo Domini nihil sit inordinatum, nihilque præpo-
 sterum; multo magis elaborandum est ut in Electione ejus, qui supra omnes gradus constituitur, non eretur: Nam totius Familiæ Domini status, & ordo nutabit, si quod requiritur in corpore, non inveniatur in Capite. Quum igitur a sacris Conciliis (*Trid. sess. 6. cap. 1. sess. 7. cap. 1. & 3. sess. 22. cap. 2.*, & *sess. 24. cap. 1. Cap. Quum in cunctis. de elect. dist. 1.*) & sanctis Patribus pro promovendis ad Episcopales, vel Metropolitanas Ecclesiæ multa sint utiliter decreta, Nos illis inha-
 rentes, eaque, si opus est, renovantes, statuimus, ut quum pri-
 mum Ecclesia vacaverit, preces publice, privatimque per Ci-
 vitatem & Diæcesim habeantur, quibus Clerus, Populusque
 bonum a Deo Pastorem valeat impetrare. Omnes verò & sin-
 gulos, qui ad promotionem, seu postulationem Præficiendo-
 rum quocumque jus quacumque ratione habeant, aut aliqui
 operam suam præstant, hortamur, & monemus, ut in
 primis meminerint, nihil se ad Dei gloriam, & Populorum
 salutem utilius posse facere, quam si bonos Pastores, & Eccle-
 siæ gubernandæ idoneos promoveri studeant, eosque alienis
 peccatis communicantes, mortaliter peccare, nisi quos dignio-
 res, & Ecclesiæ magis utiles ipsi judicaverint, non quidem
 precibus, vel humano affectu, aut ambientium suggestioni-
 bus, sed eorum exigentibus meritis, præfici diligenter cura-
 verint, quorum prior vita, ac omnis ætas a puerilibus exor-
 diis ad perfectiores annos per disciplinæ stipendia Ecclesiasti-
 cæ laudabiliter acta testimonium præbeat, & quos ex legitimi-
 mo matrimonio natos vita, ætate, doctrina, atque aliis omni-
 bus qualitatibus præditos sciant, quæ juxta Sacros Canones
L.VIII.P.III.

quisitionem factam reperti fuerint, Ecclesiis possit utilius pro-
videre. Omnes vero inquisitiones, informationes, testimonia,
ac probationes quæcumque de Promovendi qualitatibus, &
Ecclesiæ statu a quibuscumque etiam in Cella Patriarchali ha-
bitæ, a duobus Episcopis diligenter examinentur, eorumque
subscriptione roborentur, in qua singuli affirment, se, adhi-
bita accurata diligentia, invenisse Promovendos qualitatibus
per sacros Canones requisitis præditos, ac certo existimare
idoneos esse qui Ecclesiis præficiantur. Postremo, quum hæc
res tantæ magnitudinis sit, ut numquam satis cautum de ea vi-
deatur, non possumus non commemorare, nihil magis Eccle-
siæ Dei esse necessarium, quam ut Reverendissimus Dominus
Patriarcha, quam sollicitudinem universæ nostræ Ecclesiæ, &
Nationis ex munericu*s* sui officio debet, eam hic potissimum
impendat, ut le^ttissimos tantum Examinatores, & Scrutato-
res Episcopos sibi adsciscat, & bonos maxime, atque idoneos
Pastores singulis Ecclesiis præficiat, idque eo magis, quod
Ovium Christi sanguinem, quæ ex malo negligentium, & sui
officij immemororum Pastorum regimine peribunt, Dominus No-
ster Jesus de manibus ejus sit requisitus.

17. Ne quid ex diurna Ecclesiarum vacatione detri-
mentum Episcopales Throni patientur, Electiones, Ordina-
tionesque Episcoporum ultra tres menses non differantur. Ec-
clesiarum autem vacantium Bona per Archidiaconum, seu A^e-
conomum recte fideliterque administrentur usque ad novi Epi-
scopi enhtronismum, quemadmodum sacra Chalcedonensis Sy-
nodus definivit (*Chalced can. 25.*) in hæc verba. *Quoniam*
nonnulli Metropolitani, ut s^ape a nobis auditum est, & Gre-
ges sibi commissos negligunt, & Episcoporum Ordinationes dif-
ferunt, sanctæ Synodo placuit, ut intra tres menses Episcopo-
rum Ordinationes fiant, nisi inexcusabilis utique necessitas ef-
fecerit, ut dilationis tempus prorogetur. Si autem hoc non fe-
cerint, eos Ecclesiastica pœna subjici. Vidua vero Ecclesiæ redi-
tum, apud Ecclesiæ Economum salvum custodiri. Si verò a